

A hiányzó láncszem

Rotterdami Építészeti Biennálé

06. 01. – 07. 08.

SZÖVEG TEXT: ZSOLDOS ANNA

A Rotterdami Építészeti Biennálé (IABR) 2001-ben indult útjára, idén nyolcadik alkalommal rendezték meg. Az évek során bontakozott ki a biennálé karaktere főként városfejlesztéssel, urbanisztikával foglalkozik, a szociálisan érzékeny, fenntartható építészetre fókuszálva. Az egyes évek tematikája a környezettudatos jövőépítés területeit emeli ki. Az IABR az évek során létrehozott egy metódust, melynek során mindig az előző évek témáit építi tovább, az építészeti irodák és kutatók adják át egymásnak a stafétát. A biennálé szervezői két évente más kurátort, illetve nemzetközi kuratori csapatot kérnek fel.

Az idei biennálé kivételes a sorban, mivel nem egy, hanem mindjárt két évre tervezték: a 2018-as tematikát folytatják a következő alkalommal, 2020-ban is. Ezzel egy hosszabb távú projektet indítanak el, amelynek első része az elméleti oldallal, a második pedig a megvalósítással foglalkozik. A párizsi klímaegyezményben megjelölt problémákra keresnek globális és lokális javaslatokat, majd megoldást az építészet, az urbanisztika és a design eszközeivel. George Brugmans, az IABR igazgatója ezúttal három kurátort kért fel a két biennáléra: Floris Alkemade holland állami főépítész, valamint Leo Van Broeck flamand és Joachim Declerck belga építész. Az IABR csapata és a három kurátor együttesen alakították ki a két év koncepcióját, amely egy fenntartható energiájú

FOTO: AAD HOOGENDOORN ©IABR

város megvalósítására törekszik. A kiállítás főleg a holland és belga mélyföld deltáját érintő ökológiai változásokra koncentrál. A megoldások keresésébe több holland és belgiumi építészirodát, sőt a helyi hatóságokat, civil szervezeteket és Rotterdam városát is bevontak. A kurátorok felhívása provokatív kérdésekkel indította el a közös gondolkodást: Miért állunk meg? Mi a hiányzó kapocs? – az utóbbi szlogen lett a biennálé címe is. A „missing link”, a hiányzó láncszem az elmélet és a gyakorlat közötti kapocs.

Az idei programban a kérdésfeltevések fogalmazódnak meg. A kiállítást járva terveket látunk, meg nem épült házak makettjeit, mintaházakat, melyeknek teljes energiafelhasználása megújuló és környezetbarát. Ezek a következő biennálé eredményeinek első vázlatai. Az installációk látványosan és jól követhetően tagolják a helyszínt, bár kissé túlzott hangsúlyt helyeztek a szöveges információkra.

A kiállítás helyszíne is szervesen kapcsolódik a biennálé koncepciójához: Rotterdam ipari kikötőjének az ún. M4H+ negyedében található, egy ipari létesítménnyel, irodaházakkal szabdalta külterületen. A használaton kívüli dokkokban számos alternatív közösségi hely, műhelyek, műterem alakult ki. A negyed egyben a biennálé munkaterülete is, mivel a Rotterdam városával és a kikötővel közösen dolgozzák ki ide az „Energy District” fejlesztési tervét. A fő kiállítási helyszín Rotterdam egyik legjelentősebb ipari műemlékében kapott helyet, az 1931–32 között épült Haka Building-ben. A Haka

funkcionalista, racionális formaképzése és építési technológiája révén a maga korában rendkívül modernnek számított. Egyszerre működött a kereskedelmi szövetség iroda-épületként, kávépörkölő üzemként, gabona-silóként és raktárként. A helyszínválasztás hitelesen hordozza a biennálé karakteres koncepcióját.

THE MISSING LINK ROTTERDAM ARCHITECTURE BIENNALE JUNE 1ST-JULY 8TH

IABR, the architectural biennale organised in Rotterdam was launched in 2001, and this was the 8th time it took place now. During these years the event has evolved its character. As a result, it specializes in urban development and urbanistics, focussing on socially sensitive sustainable architecture. The topics of the individual years emphasized the areas of an environment-conscious construction of the future. This year's biennale was an exception to the rule, as it had been planned for two years instead of just one: the topic of 2018 is going to be continued on the next occasion, in 2020 as well. Thus they are starting a long-term project, the first part of which deals with the theoretical concerns, whereas the second is devoted to implementation. The aim is to find both local and global solutions to the issues outlined in the Parisian treaty by using the tools and means of architecture, urbanistics and design.